

Afscheid en welkom

26-11-2006

Habari (Hoe gaat het in het Swahili)

Ik wapper met een waaijer boven het hoofd van Dorothy ; ik hoop haar hiermee enigszins van frisse lucht te voorzien . Niet dat Dorothy nog merkt dat ik er ben want Dorothy is in een diepe slaap..

Dorothy is de zus van Koki; Koki is het onze outreach medewerkster - een geweldige vrouw die altijd voor iedereen klaar staat. Haar moeder " mama Koki" een geweldige grootmoeder. Mama Koki verloor al eerder een dochter en van die dochter heeft ze weeskinderen in huis- nu ook de kinderen van Dorothy zijn bij haar in huis - een huis in een arme wijk ; een kamer en een schuur. In de kamer is een gordijn aangebracht en achter dat gordijn staat een bed. Voor het gordijn staat een bank en wat stoelen - op de bank ligt Dorothy - in de schuur staat ook een bed en tevens staan daar wat pannen en stenen die als keuken dienen.

Dorothy kwam een tijd geleden naar Malindi naar haar moeder - ze was ziek . Ze had heel veel pijn aan haar been . De oorzaak was niet duidelijk maar wel was zeker dat haar bot werd aangetast door iets en haar onderbeen werd geamputeerd. Een tijd later krijgt ze weer pijn ; ze word opgenomen in het ziekenhuis en het blijft vaag en ze word naar huis gestuurd met paracetamol en een recept voor morfine...er is alleen geen morfine te vinden in Malindi.

We brengen haar naar een goed ziekenhuis in Mombasa en na foto's wordt het duidelijk dat Dorothy botkanker heeft in een vergevorderd stadium. Ze heeft veel pijn ; haar heup is gebroken en daar zit je dan met je pakje paracetamol.

Voor mij persoonlijk was dit zwaar - het gevoel van onmacht - iemand niet te kunnen helpen - wetende dat iemand sterft en wetende dat die persoon zoveel pijn heeft .

We hebben twee jonge artsen hier uit Nederland- Fransisca en Tjitske - ze hebben morfine gehaald uit Mombassa - een recept voor 5 dagen en we weten dat daarna het circus weer van voren af aan gaat beginnen.

Een kennis van ons die arts is vinden we bereid zich in te zetten - dat is een doorbraak en de volgende dag nog zet hij alles op alles .

Hij bekijkt de foto's ; praat met Dorothy - want ook Dorothy wist niet wat haar lot was - tbc werd er gezegd ..en .het gaat wel over.

Hij gaat in de weer met van alles en ook ik word overal mee heen gesleept. Hij zegt tegen Dorothy - ik ben vanavond terug met medicijnen voor de pijn. Dorothy zegt:" Je kunt beter overdag komen". Maar dat redden we niet - we moeten zoveel doen en in de avond komen we terug bij Dorothy. De dokter gaat infuus aanleggen via een spijkertje en een touwtje aan de muur - het touwtje is te kort en iemand springt op de bank om een verlenging aan het touwtje te maken. De arts breekt de ampullen die ingebracht moeten worden - het is al donker en hij kan het moeilijk lezen - het zweet loopt hem van zijn hoofd van de hitte en hij zegt ." Nu snap ik waarom ze zei : " Kom overdag .hier is geen stroom dus het is werken met een olielampje en ook de " Airco " laat dus niks van zich horen.

Maar het lukt ; ik denk dat dit de eerste persoon ooit in Malindi is die in haar hutje een infuus kreeg met antibiotica en pijn bestrijding en Dorothy slaapt die nacht goed.

Revolutie in Malindi. Ook regelden we een zuster die voortaan dagelijks zou komen om voor haar te zorgen . Mijn diepe dank naar de dokter maar ook naar vrijwilligers en bezoekers zoals Wendy ; Fransisca en Tjiske.

Dorothy kon slapen en overdag wakker zijn zonder pijn - ze kon daardoor haar kinderen nog spreken - nog even zeggen wat ze wilde zeggen maar ook voor Dorothy haar omgeving werd het makkelijker om voor haar te zorgen nu ze niet zo veel pijn heeft.

Van links naar rechts: Dorcas - nichtje van Dorothy , Mama Koki - Alfonso de oudste zoon van Dorothy - Koki - Dorothy.

Op dat zelfde moment wordt opa Makos ziek:

Makos en Anita.

Twee jonge kinderen die bij het weeshuis naar school gaan maar bij Opa en Oma wonen en wees zijn ; Makos HIV-positief en Anita negatief.

Al vanaf dag 1 dat we in Malindi zijn steunen we deze opa en oma en nu is opa ziek - opa heeft kanker.

Voor het weeshuis is het van groot belang dat opa en oma voor de kinderen kunnen zorgen . Kinderen uit het weeshuis houden en in hun eigen omgeving laten opgroeien is wat we willen. Bovendien is het weeshuis in principe HIV vrij en Makos is te klein voor een internaat school en het is dus van groot belang dat de opa van Makos en Anita gezond zijn . Maar op een dag kom ik daar - Opa Makos kan niet lopen - zijn benen dik van vocht- het ziekenhuis zegt artritis maar ik kan dan niet begrijpen . We bidden gezamenlijk voor de man - mijn hart denkt:" Hoe kunnen we God iets vragen - de man is oud - het is zijn tijd misschien wel ook al willen we dat niet".

Na gebed brengt onze kliniek medewerker hem naar het ziekenhuis; een paar dagen later hoor ik dat hij weer thuis is en ik ga er heen. Ik hoor van de staf dat het beter gaat maar dat hij niet kan lopen en dat een rolstoel hulp zou kunnen bieden . Nou dat is geen probleem - de Rotary club Malindi heeft vele rolstoelen gedoneerd gekregen en twee daarvan staan bij het weeshuis en ik breng de rolstoel erheen. Ik vind opa in zijn bed - oma bedrukt en moe. Opa altijd optimistische wil laten zien dat hij kan lopen. De rolstoel wordt uit de auto gehaald en opa loopt er op zijn beste manier naar toe. Hij kan de wielen zelf draaien en dan begint oma te lachen van oor naar oor - ze is helemaal blij. Het moet voor haar heel wat zijn om opa dagelijks in de hut te hebben alsmaar op bed - nu kan hij zich weer redden.

Even later staat opa lekker in de schaduw onder een bananen boom ; hij vrolijk - zijn vrouw vrolijk en ik zie hoop.

Opa Makos heeft net als Dorothy kanker - Dorothy botkanker en opa Makos prostaat kanker - de kanker is in een ver stadium en er is niets meer aan te doen.

Maar opa heeft een katether en die verwisselen we regelmatig - hij heeft revolutionair in Malindi celremmers aan huis en pijnstillers en ik zeg jullie ..als je bij opa komt dan zie je een heel erg blij opa. Hij zit daar onder de boom - probeert te lopen - lacht met de kinderen uit de buurt. Ik breng hem wekelijks een kippetje - dat is een kerstmaal hier - maar als je dan toch gaat dan kun je beter nog even genieten en een volle buik hebben.

Mijn eerste gebed met hem en anderen - ik voelde me zo leeg en vond dat we God niks mochten vragen - maar mijn

ongeloof bleek onterecht - God doet grote dingen en opa Makos heeft tijd en hij zit zijn tijd comfortabel uit en ook Oma is blij zo - God opende een weg naar zorg voor stervenden- een zorg die Malindi niet biedt en voor Blessed Generation een nieuwe weg .

Opa Makos en Anita in rolstoel en oma achter de rolstoel - dan van links naar rechts : Koki - George - Ria

Ook Maitha is opgenomen in het ziekenhuis ; vader van drie jonge kinderen waarvan 1 HIV positief.

Hij is al vaker vlak voor de dood weggehaald - laten we hopen dat ook dit nu gebeurt.

Nu werk ik met stervende mensen aan een comfortabele uitvaart en moet ik die weg bewandelen op advies aanwijzingen van velen want het is nieuw. Het valt ook niet onder ons outreach programma zover - ondertussen spoelen mensen hun huizen weg door de regen - wat doen we - jonge moeders met babys - we kunnen ze niet buiten laten slapen .we gaan huizen bouwen en zo gaan we verder en verder van ons outreach richtlijn plan af. Maar in mijn hart is een stem ..we helpen daar waar nodig en dat doen we.

Voorbeeld van een nieuw gebouwd huis in de outreach.

Ik krijg een ontsteking in mijn mond en moet woensdag worden geopereerd in Mombasa. Nog voor Fester en ik van huis gaan krijgen we telefoon:" Dorothy is overleden", dan komt het tweede telefoontje " Gladys haar water is gebroken" We schrikken ons een hoedje want Gladys is nog maar 7 maanden zwanger! Met Gladys heb ik vanaf het begin dat ik in Kenia kwam samengewerkt en ze is mee verhuisd met haar gezin naar Malindi om het tweede weeshuis in Malindi op te zetten - we hebben samen al veel beleefd.

Ik onderga mijn operatie prima en Fester en ik snellen de volgende dag terug naar Malindi. We balen ervan Gladys te zien in zo'n armoedig ziekenhuis - de kinderarts is er de komende dagen niet en Gladys moet blijven liggen om niet meer water te verliezen. Gladys verliest wel water. De baby is nog zo klein - gaat dit allemaal goed komen? Ik word er allemaal erg zenuwachtig van. Er is veel drukte : Is er een couveuse - werkt die - is er iemand die de couveuse kan bedienen- wanneer komt de kinderarts- Gladys heeft een moeilijke bloed groep staat er een donor klaar? Ik probeer vrolijk te blijven anders krijgt Gladys nog meer stress maar door de operatie heb ik een hang mond die is opgezet dus ik zie er al zonder zorgen heel serieus uit en dan moet ik ook nog al die stress verbergen. Gladys kent me heel goed en ziet wel dat ik ongerust ben. Ik heb haar zus gebeld uit Nairobi en die is gelukkig gelijk gekomen- met een boel frisse energie trekt die iedereen erdoorheen.

Zaterdag morgen word ik wakker - onrustig en zenuwachtig omdat Gladys vandaag geopereerd gaat worden. Dan krijgen Fester en ik een telefoontje van de man van Gladys:" We hebben een meisje!" Ik weet niet wat te zeggen - het is alsof de wereld om me heen even helemaal is gestopt. Gladys is helemaal oke ; hun dochter is 1.6 kilo en dus heel klein maar is gezond - ze kan zelfstandig ademhalen en drinkt al goed - God geeft ons wonderen!

Dit was de top van de berg - (Laat me niet zeggen ijsberg want het is goed warm hier en die zou dan tenminste smelten!)het was erg druk en hectische hier

Velen van u hebben gemerkt dat ik weinig mail ; ik heb geen internet thuis en in het weeshuis ook niet. Soms geen tijd om naar het internet café te gaan. Dank allen voor jullie geduld en ik hoop dat jullie het nog even houden en ondertussen probeer ik alle mails 1 voor 1 te beantwoorden.

Kwaheri (Is tot ziens in het Swahili)

Ria Fennema